

Willesen: Som Konsekvens af vor Modstand i sidste Samling mod Nedsænkning af Aldersrenten maa vi anbefale det foreliggende Lovforslag. Saa længe Samfundet opretholder en Ordning, der ingenlunde sikrer Folk det fulde, naturlige Udbytte af deres Arbejde i den arbejdskraftige Alder, saa længe maa vi finde os i at have en social Forsorg, der ikke er for karrig overfor dem, som ikke mere har naturlige Forudsætninger for at arbejde selv. Overfor den Anke, der rejstes mod Fordelingen af Hjælp, idet der henvistes til, at den kunde komme Folk til gode, som efter Aldersrentelovens højeste Satser maa kaldes lovlig velstillede, forekommer det mig, at det ærede Medlem Hr. Holdgaard har Ret i at paapege, at man maa gaa ud fra, at Kommunalbestyrelserne bestaar af fornuftige Folk, der ogsaa vil fordele saadan Hjælp fornuftigt. For øvrigt skulde vi ikke have noget mod, at der i selve Lovforslaget, maaske som Frugt af Udvalgsbehandlingen, kom en Regel om eller en Anvisning paa, at der bliver taget et Hensyn netop til de mindst bemidlede Aldersrentenydere, men det er et underordnet Spørgsmaal; som Helhed kan vi anbefale Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Holdgaard havde lige paa Tungen at sige til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne: Højere op, jeg vil byde endnu mere. Det fremgik klart af Tonen i det ærede Medlem Hr. Holdgaards Udtalelser, at han egentlig syntes, at det, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne foreslaar, er for lidt, og hvad, det koster jo ikke det ærede Medlem Hr. Holdgaard noget som helst at stille sig saaledes an, thi Aldersrenteloven og Kredsen af Aldersrentenydere er jo et Omraade, som af to Partier her i Tinget er udnævnt til en Forsøgsmark for Udvikling af en Agitation, der hviler paa en fuldkommen forløren Humanitet. Det vilde være fuldkommen ligegyldigt, hvorledes vi end vilde indrette Aldersrenteloven, de Herrer vilde være lige utilfredse, de Herrer vilde stadig ane Muligheder for i Kredsen af Aldersrentenydere at kunne drage endnu et Dræt, og jeg misunder ikke de Herrer denne deres Virksomhed. Jeg har sagt til dem mange Gange og vil gentage det i Dag, at de kan se dem ud over Jordens vide Kreds i samtlige Verdens civiliserede Lande, og de finder ikke eet Land, hvor der er en saadan Aldersforsorg som i dette. Der har de Herrer Baggrunden for en Agi-

tation af den Art, de, hver Gang der er Tale om dette Spørgsmaal, udfolder fra Folketingets Talerplads. Jeg tør derfor ikke gøre mig Haab om, at den Forulempen eller Foruroligelse af de gamle Mennesker, som udgaar fra de Herrer's Agitation, kan forventes bragt til Ophør. Jeg tør ikke haabe, det vil ske nogen Sinde, men jeg vil sige, at det er en ganske ufor- svarlig Fremgangsmaade overfor de gamle at organisere dem med det Formaal at vække Uro, at vække Utilfredshed hos dem, at føre dem frem til Krav, der til syvende og sidst er uopfyldelige, og som de Herrer heller ikke selv agter at opfyldte — jeg minder om det Forslag, der laa i Landstinget i Samlingen 1925—26, og som ogsaa havde faaet den socialdemokratiske Regerings Tilslutning, og jeg beder dem om samtidig med, at de udfolder denne ansvarsløse Agitation, i Overensstemmelse med Sandheden at redegøre for, hvad det var, de den Gang hød de gamle, og saa sammenligne det med det, den nye Lov giver; saa vil de gamle faa en Forstaaelse af, hvad det er for Hensigter, de to Partier har, og hvad det er for Formaal, de gamle skal spændes for, naar de slutter sig til Organisationer af en Art som den, Aldersrentenyderne er kommet ud for.

At det ærede Medlem Hr. Willesen indtager det Standpunkt, han her indtager, og finder det begrundet i Hensynet til selve Aldersrenteloven, ja, det forundrer mig ikke. Jeg henviser til de Udtalelser om det ærede Medlem og hans Meningsstælle her i Tinget, som jeg fremsatte forleden Dag; de to ærede Medlemmer møder her med et Program, som har Bortfjernelse af social Forsorg som et af sine Hovedpunkter.

De to ærede Medlemmer og deres Meningsfæller ud over Landet har paa talrige Møder paa det voldsomste angrebet ikke mindst Venstre for vor Holdning til den sociale Lovgivning og for de Omkostninger, dette har foranlediget. Men naar de Herrer kommer her ind, udsættes Opfyldelsen af dette Programpunkt: Fjernelsen af eller Nedgangen i Ydelserne til social Forsorg, til det Tidspunkt, da den enkelte i vort Samfund har opnaaet, som de kalder det, det fulde Udbytte af sit Arbejde.

Det vil fremtrentlig sige, for at bruge et fremmed Udtryk, at dette Programpunkts Opfyldelse udsættes ad Calendas Græcas, det vil altsaa sige til den Fremtid, man ikke kan øjne, og at de Herrer ogsaa paa dette Omraade gaar ind i Konkurrencen om, hvem der gennem Aldersrente kan opnaa det meste. Jeg misunder ikke de to ærede